

[Holdgaard.]

Efter Lovforslaget vil Renten gaa ned til 504 Kr. plus de 156 Kr. i Hjælpeløshedstillæg, altsaa vil der blive en Nedgang fra 800 Kr. til 660 Kr., men han kan, hvis han er Forsørger, faa et Tillæg, som højst kan blive paa 240 Kr., saaledes at en enligstillet Mand kan komme op fra de 800 Kr. nu til 900 Kr.

Dertil kommer saa, at Kommunerne har Ret til at yde visse hjælpeløse et yderligere Tillæg, hvor stort de vil, af de 5 pCt., der er stillet til Kommunernes Raadighed af hele det Grundbeløb, der er brugt i det foregaaende Aar baade til Aldersrente og Invaliderente. Der er efter min Mening al Mulighed for Kommunerne til at kunne hjælpe dem, der er svære Invalider, gennem de Penge, der er stillet til Raadighed, og yderligere er der den lempelige Overgangsbestemmelse, at ingen Invaliderente kan gaa ned med mere end 10 pCt. aarlig.

Jeg vil gerne tilføje, at vi fra mit Partis Side gerne vil være med til at indføre en Bestemmelse i Loven om, at ingen nuværende Invaliderentyder faar sin Invaliderente sat ned. Jeg forstod særlig paa det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, at det var noget, han var meget bekymret for. Jeg tror ikke, det skal volde nogen Vanskelighed at faa fastsat, hvis man mener, det er rigtigt, at ude paa Landet nedsettes ingen af de nuværende Invaliderenter; det kan vi jo forhandle om.

Jeg tror, som sagt, at Lovforslaget byder store Fremskridt, men jeg synes ogsaa, at naar man taler saa meget om, at nogle enkelte gaar ned, overser man de Bestemmelser, der bevirker, at i mange Tilfælde vil Lovforslaget betyde Forhøjelser. Jeg vil tro, at Tillæget paa de 5 pCt. dog er saa betydeligt under Hensyn til de Forhøjelser, man foretager for Aldersrentens Vedkommende, at der vil være tilstrækkelige Beløb til at hjælpe for svær Invaliditet. Men, som sagt, vi er villige til at gaa med til, at de nuværende Invalider beholder de Beløb, som de har.

Til Slutning skal jeg saa kun gøre nogle Bemærkninger om den finansielle Side af Lovforslaget. Det er jo givet, at saa betydelige Forbedringer for de Befolkningsklasser, der her er Tale om, ikke kan foretages uden forøgede Udgifter. Nu maa jeg

sige om den Stilling, som baade Venstre og det konservative Folkeparti har taget til hele Lovforslaget, at det for mig er vanskeligt at faa Rede paa, hvad det er, de vil, for paa den ene Side kan man ikke være blind for, at de stadig staar med en dyb Forundring over, at Lovforslaget er saa maadeholdent, som det er, at der ikke skal ydes større Beløb til disse Samfundsklasser, det har man været dybt bekymret over, og paa den anden Side faar man det Indtryk, at de i Virkeligheden ogsaa vil modsætte sig Lovforslaget, fordi det byder for meget. Det er ikke let endnu at blive klar over, hvad man vil fra de Partiers Side. Men, som sagt, det er jo givet, at et Lovforslag som dette maa betyde forøgede Udgifter. Der synes jeg i Virkeligheden ogsaa, at Ministeren har haft en praktisk Haand ved Udformningen af, hvorledes disse Udgifter skal dækkes. Jeg synes, det er ganske naturligt, at man siger, at naar man nu vil raade Bod paa den Uret, der er blevet begaaet i 1927 med Nedsættelsen, maa de Nedsættelser, der den Gang ogsaa fandt Sted af Arbejdsgiverbidrag og Invalidpræmie, ophæves, saaledes at disse Bidrag kommer op til den Højde, de havde den Gang — og det er jo det, der sker i det foreliggende Lovforslag —, og at det Restbeløb, der saa skal udredes herudover, maa det offentlige betale. Jeg synes, det er et meget praktisk og fornuftigt Standpunkt.

I Henhold til de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, vil man se, at Arbejdsgiverbidraget vil stige fra 3,75 Mill. Kr. til 4,5 Mill. Kr. og Rentenydernes Præmie fra 5,9 Mill. Kr. til 7,1 Mill. Kr. Jeg er enig med den højtærede Minister i, at for at bedømme de finansielle Udgifter for Stat og Kommune maa man tage hele Forenklingkomplekset under eet og sige: Hvad vil det koste at faa hele denne Plan gennemført, naar man som Ministeren tilsigter at faa disse 20 forskellige Love samlet sammen i 4 Love? Ministeren gjorde i sin Forelæggelsestale Rede for, hvordan Udgifterne vilde stille sig, og oplyste, at de samlede Udgifter for Staten og Kommunerne vilde stige fra ca. 161 Mill. Kr. til 174 Mill. Kr. eller i alt med ca. 13 Mill. Kr., en Stigning for Staten paa ca. 14 Millioner og en Nedgang for Kommunerne paa ca. 1 Mill. Kr. Den Forskydning i Udgifterne